

prišla, mlada in lepa! . . . Pridi k meni po tako dolgem času! Vsa moja duša k tebi hrepeni, vsa moja kri . . .«

Jezik je jecljal polrazumljive besede, poželjivo so se napejale penaste ustnice, ovil se je z rokami njenih nog . . . Začul je kakor v divjih sanjah prestrašen krik, zibala in rušila se je izba pred njim, zgrudil se je z obrazom na tla.

* * *

Napravil se je, ko se je komaj danilo. Šel je in se je izgubil in je poginil . . . Ne pred njim, ne za njim — v njegovem srcu je bila »preteklost« in večna je bila.

Lahko noč . . .

Lahko noč,
ti ljubo dekle!
Na tvoje srce
naj božji blagoslov
in svetle sni
ta noč rosi . . .

A jaz sem truden tako,
in vendar miru
mi ta noč ne bo dala;
ko boš sladko spala,
bo nemir
ves ta silni večer
v moje duše dnu.

Spavaj, sanjaj
do belega dne,
oj lahko noč,
ti ljubo dekle! . . .

A. Gradnik.

